

En ny Sørgefang.

(Pris 15 Ore)

Mel. O! kjære Sjæl frygt aldrig mer.

Det Aar attehundrede tyve og tre,
Et sørgeligt Budskab med Kvaler og Be,
Forældre og Sødsfende fører,
En elskende Broder, Forældrenes Frøyd,
En blomstrende Ungdom der vogte i Dyd,
Maa ende sin jordiske Vandring.
O! Stjæbne du snart gjør Forandring.

Vemodig maa klages at Sorgen er stor
I hvor de sig vender hernebe paa Jord,
Thi Solec om Middag gif under,
De haabede Glæde, men Døden mørk kom
Og lod dem berøve en elsket Søn from,
Jers Glæde samt Krone og Hæder,
Saa tugtig i sømmelig Søder.

Paa Reisen fra Gruben til Glommen henred,
Af! sørgelig Time, thi Hesten den gled,
Og Drengen sin Bane der endte,
De rasende Strømme af Hesten ham slog;
Men Gud være lobet som gav og som tog.
Hans Tab mange Venner beklage,
Thi tort var hans jordiske Dage.

Fra Støvets Ruiner henil'be hans Aand,
Hvor Guddommen troner i Herligheds Land,
Nu frydes blandt jublende Skare,
Han vingende svinger sin Aand til det Maal,
Forældre maa tømme Bedrøvelsens Staal,
Jers knusede Hjerter det saarer,
O! stands eders bitreste Taarer.

Vort Liv at beregne ej taaler lang Tid,
Om Morgenens vandrer vi slyrig til Flid,
Om Aften før Solen mon dale.
Vort Støv er alt flikket at lægges paa Baar,

V box 6 : 178

Om funde og karst vi af Sengen opstaar,
Saa stakket er Glæden at nyde.
O! Himmel, naar vil du os fryde.

Herude vi tumler i Nætternes Dal,
Hvøe Glæden er blandet med Jammer og Kval.
Paa Roser ej alle faar danse,
Den Stemme som høres først af os er Graad,
Og Taarer nedtrille paa Kinderne vaad,
De bruser som stummende Bølger,
Og lige til Graven os følger.

En haabefuld Ungdom i Livets Vaar var,
En Glæde for Sødskeude, Moder og Far,
Bemodig hans Savn de beklage.
Hans Afte alt hviler i forreste Muld.
Rast Sorgen paa Herren han eder er huld,
Nu monne det Herren behage
Han Afsked fra Eder lod tage.

O unge tag Speiel i saadan en Død,
O Dag maler Sundhed jers Kinder hel rød,
O Morgen kan Døden jer knække,
Ja ligesaa snart som den skalbede graa,
Du Budskab fra Døden kan høre at faa,
Og Keoppen i Graven tilbækkes,
Indtil ved Guds Stemme den vækkes.

Tre Uger i Glommen han hvilte sin Ben,
Beængstet fandt Broderen ham paa en Sten,
Sit Liv han da voved i Fare,
At hente den Døde og slæbe i Land,
Min Tunge vist ikke udstamme det kan,
Hvor Sorgen hans Hjerte mon true
Bed saadant et Syn at beskue.

O! Jesu, jeg beder du send os din Aand
Som dem kan udribe af Drøvelsens Baand,
Vær selv deres Trøster og Leder,
At vi her paa Vanen en stakkede Tid
Kan ende i Troen en sejerrig Strid,
Og komme til Graven med Hæder.
Min Jesu! hør hvad jeg nu beder.

Da han gjennem Vandet og Strømmene git,
Han Sejerens Krands af Frelseren sit,
Da han mon med Bølgerne stride,
Naar Strømmen greb Kroppen i viftende Favn,
Tog Sjælen sit Sæde i Evigheds Havn,
O! salige Fryd uden Lige,
Som ingen tilfulde kan sige.

Utværdige Syn for hans Ben som der fald,
Paa Landet tilbage med nedslaget Mod,
Den Time han aldrig kan glemme
Saalænge som Blodet i Aarerne slaar;
Men hannem at hjælpe han ikke formaar.
Den Druknebe vinket med Haanden,
Stray derpaa opgav han da Aanden.

Stil derfor jers Klage stuf derfor jers Graad,
For han gjør ei Kinderne oftere vaad.
Blandt salige Aander han lever,
Om Rjødets maa stinke i Støvet blandt Sten,
Lad smuldre til Afte hans Krop og hans Ben.
I samles dog hist for Guds Trone,
Modtager der Sejerens Krone.

Du Stolte som prunker af Vælde og Magt,
Mens Dyden staar blottet i Nøgenheds Dragt,
Du Rige som søger at æres,
Du Unge som tror dig dog Døden langt bort,
Hav Lamperne tændte, thi Tiden er kort,
Snart falder vor jordiske Hytte
Og Graven vil træve sit Dytte.

Hans Sjæl den sig hævet blandt Aandernes Rang,
Den jublende sjunger for Stolen en Sang
Der skulle vi komme tilsammen,
Da endes al Sorrig, da endes al Trang,
Da sjunges for Lammet med Tak og med Sang,
Blandt alle Udvalgte med Gammen
Gud stænk os din Salighed, Amen!

Livets Nøjsomhed, Tidens Langsomhed, Verdens Udsjæthed
den ligner mig vel; Men Guds Herlighed, Dødens Rolighed,
Himlens Salighed, fryder min Sjæl. Endnu er jeg udi mit
Fængsel, Men af Herren ei ganske forladt, Jesus han er alt
mit Haab og Forlængsel, Jesus han er al min Rigdom og

Stat; Viger bort i urolige Tanker, Herren han redder mig engang vel ud; Bliv fast i Haabet, fast Trofastheds Anker, Glad og vær trostvig min Sjæl ubi Gud.

2. Himlens Fryddefal Mig og fryde skal, Og glæde vil i tusinde Tal; Vil da min Sjæl Gjøre sig til Træl, Og plage sig selv, Gud hjælper mig vel. Haab paa Herren, trost dig i Nøden, Gif din Gud af Hjerter og Hu; Flittig i Altiug, vær ei fortrøden, Herren han redder Dig engang vel ud. Græder ikke, som Himlen skal arbe, Sørger dog ikke for jordiske Ting, Herren for Eder et bedre vil lave, Han vil Jer føre i Himmelen ind.

3. Verdens Sølv og Guld, Er kun Støv og Muld, Og er ingen huld i Jordeus Land; Det hjælper ei Her paa Livets Bei, Men maa sige nei, at det ei kan. Daarer er de som paa Guldet mon bygge, Thi det er idel vandstrømmende Bund, Rigdom den regnes dog ifkun for Stygge, Og om et Eddet saa gaar den i Grund; Thi om Morgenen glæder Dig Guldet, Og fornøier dit jordiske Sind, Men inden Aftenen lægges i Mulden, Saa ubestændig er Rigdommen din.

4. Jeg da derfor her Ei vil sørge mer, Om jeg ei ser Lykken her mer; Jeg er paa ham fast, Og vil haabe fast, Og ei ryggeeløs vender Verden min Sjæl. Lad kun Andre florere ved Lykken, Lykken den kommer vel engang for mig; Himmerigs Lykke er deiligste Smykke, Naar jeg er trofast foruden al Svig. Verden den giver kun timelig Glæde, Men Himmelen giver evindeligt Fryd, Naar som at Sjelen skal pnyttet fremtræde, Og da istemme blandt Englenes Lyd.

5. O Gud gibe mig Saa taalmodelig, Og fornøielig at slide min Tid, At naar Døden han mig vil træffe an, Jeg da skue kan Guds Ansigt blid. Hvad kan Verden regnes for andet End et besværligt og kummerfuldt Land; Sorgen og Glæden er sammen beblandet, Finde hvert Mennekte ubi sin Stand; Endel i Verden har Velstand og Glæde, Andre i Modgang maa slide sin Tid, Men Herrens Velsignelse er dog tilstede, Derpaa i tvivle ei maa nogen Tid.

6. Naar jeg vandre skal Bort fra Verden al, Fra den Jammerdal, hvor vi ubi bor, Jeg da skue kan Min Frelsermand, Udi Himlens Land blandt Englenes Chor. Frygt ei for Døden, glæd Dig ved hans Komme Thi han frelser Dig fra al Sorrig og Ve, Som ubi Verden antæffer de Fromme, Men hiøstet af Hjertet skal fryde og le. Lad da Verden mig lokke og true, Hendes Bedrøvelse agter jeg ei; Thi jeg for Thronen Guds Ansigt skal skue, Da jeg fra Verden har taget min Bei. (Peder Griffenfeldt).